

Ige: 4 Mózes 22,1-21

Gal. 6:2

Nemrég hallottam egy anyukáról, aki minden este mielőtt leoltotta a villanyt kisfia szobájában, elmondta neki, hogy kinek tartja őt. „Te vagy az én szuperman-em”, „Te vagy Tarzan, a dzsungel hőse.” Ilyeneket mondott neki, ezzel bátorítva őt. Szerette volna, hogy ha majd a fia felnő, akkor se becsülje le azokat a képességeket, ajándékokat, amikkel Isten megáldotta. És tudjon segíteni másokon. Legyen majd mindig elég bátorsága. Ha ezt néha elfelejtette, akkor a kisfia szólt utána: „Anyá! nem mondtad meg, hogy ki vagyok?”

Ki vagyok én? Kérdezzük magunktól mi is sokszor az életünk során. A kisbaba fejlődésének egyik fontos állomása az, amikor felfedezi saját magát. Felfedezi, hogy az a kéz és láb, amit néha maga előtt lát kalimpálni, az hozzá tartozik. És a név, amit olyan sokszor hall, az az ő neve. Aztán, ahogy nővünk a testi öntudatra ébredés után, megpróbálunk választ adni a kérdésre: Ki vagyok én tulajdonképpen?

A felolvasott történetben hallottunk egy népről, Moáb népéről és a királyukról. Megtudtuk róluk, hogy rettegésben élnek. Izrael népétől rettegnek, akik 40 éves pusztai vándorlás után elérték az Ígéret földjével szemközti terület Moáb határát. Mert Izrael győztes csatáinak híre már eljutott hozzájuk. Most valami hatásos eszköz kell a legyőzésükhöz. Meg kell tőlük védeni a területet, ami az övéké volt. Ők nem az emlékoszlop állítást választották, melyen megerősítik, hogy ez a föld az övék (mint Északi szomszédaink pénteken a trianoni emléknapon). Ők más csodafegyverrel igyekeztek megvédeni országukat. Az isteneket kell segítségül hívni, egy földi képviselője által. A legjobb prófétára van szükség. Az emberek ma is gyakran így gondolkodnak: kell egy jó ügyvéd, és a vitás kérdések máris el vannak intézve. Az egész csak pénz kérdése- gondolják sokan. Így gondolta Moáb vezetése is.

De ki legyen az a jó próféta? Most egy „sztárügyvéd” kell, olyan, akit ismernek, és olyan, aki már teljesített. Így esik a választás Bálámra. Követek mennek hát hozzá, hogy busás honoráriummal. Hogy az ügy mennyire fontos, az kiderül abból is, hogy előkelő emberek mennek, akik az ország vezetői, a jog és a törvény ismerői. Ők kérik meg Bálámot, hogy jöjjön el és segítsen. Nekik Bálám kell, mert ő a legjobb- ebből a küldöttségből ez látszik.

Az is látszik, hogy Bálám mögött már valóban sikeres ügyek állnak. Már teljesített. A követek nem véletlen idézik így a királyuk szavait: „Akit te megáldasz, áldott lesz, és akit te megátkozol átkozott lesz.”

Tehát Bálám lett a minden szempontból megfelelő ember, a „csodaturmix”. Akinek közreműködésével jól alkalmazhatják az istenek átkát.

De Isten másképp gondolta. Ő is használni akarta Bálámot, de nem úgy, ahogyan a követek. Valahogy érezzük kezdettől fogva, hogy ő nem egy meggazdagodni vágyó varázsló vagy jós. Nem dicsekszik, nem kérkedik a tudományával. Nem vakítja el a díszes küldöttség, a sikerdíj, nem legyezgeti meg a hiúságát, hanem ennyit mond: „Maradjatok itt éjszakára, és én beszámolok nektek arról, hogy mit mondott nekem az Úr!” Figyeltük? Nem ő dönt, hanem hagyja, hogy Isten döntsön. És ez alapján mond nemet. Mert Isten azt mondta Izrael népére, hogy áldott.

Ez az első, amit Bálámtól meg kellene tanulnunk. Bármilyen nemes, bármilyen kecses, bármilyen hízelgő, anyagilag bármilyen kedvező egy felkérés, tudjunk nemet mondani, ha az nem illik bele abba a küldetésbe, amit nekünk Isten szánt. Ez igaz a Bocskai téri Gyülekezetre is. Nagy gyülekezetek vezetőit kérdezték meg egyszer, hogy mire a legbüszkébbek? Többen ezt válaszolták: arra, hogy tudtam nemet mondani is. Ők már tudják azt, hogy egy gyülekezet túlélésének, erősödésének a kulcsa, és saját keresztyén életünknek a kulcsa is az összpontosítás. Közülük az egyik lel-

kész ezt így nevezte: ez jól kifejlesztett „nem” izom. Akárhányszor egy lehetőség, bármilyen nemes ügy érdekében is azzal fenyeget, hogy elcsábítson minket az Isten által számunkra kijelölt feladattól, tudjunk tisztán látni és nemet mondani.

Bálám ezt tette. Válasza példaadó: „Ha nekem adja Bálák (Moáb királya) a házat tele ezüsttel, és arannyal, akkor sem szeghetem meg istennek, az Úrnak parancsát, és nem tehetek ellene egyáltalán semmit.”

De aztán megkérdezi Istent még egyszer, és most elengedi őt az Úr azzal a kikötéssel, hogy csak azt szólhatja, amit Ő a szájába ad. És Bálám, a keresett csodafegyver hűséges marad. Nem csábul el, de mégis útra kel. Moáb királya pedig kitartónak bizonyult, és ez a kitartás majd meghozza gyümölcsét.

Ma megtudtuk, hogy ki is ez a Bálám próféta. Hogyan tekint rá egy kétségbeesett nép, amelyiknek tagja? De ki vagy te? Ki vagyok én? Kik is vagyunk mi Bocskai téri Református Gyülekezeti tagok? Ha valaki le akarja győzni a félelmeit, kétségeit, problémáit, vajon megtalál-e minket segítségnek? Alkalmasak vagyunk-e arra, hogy másokon segítsünk? Régen a templom menedék volt veszélyek, háborúk idején. Időtállóak voltak erős falai. Hiteles, az ott kapott erő, lelki táplálék. Sok a félelemre okot adó körülmény ma is. Elég, ha ezekben a napokban az árvíz sújtotta falvakra gondolunk. Félelmet, riadalmat, segítséget kereső népet látunk. Tudunk-e hatékony segítséget nyújtani anyagilag, imádságainkkal vagy a két kezünkkel. Nagy a baj Északon azokban a falvakban is, amelyekről nem szólnak a híradások. Hozzánk is fordultak segítségért, amit közzé is tettünk itt egy héttel ezelőtt. Megmozdult-e a szívünk, a tenni akarásunk értük? Ott most kell a segítség.

Kik vagyunk mi? Istenhez tartozunk. Aki segítségre szorul tudja-e rólunk, hogy rajtunk keresztül el lehet érní őt? Ha nem tudja a mellék számát, akkor mi kapcsoljuk őt. Persze nem vagyunk mi csodafegyverek, de mégis van egy csodálatos eszköz a kezünkben, hogy kapcsolatunk van az élő Úrral és oda tudunk segíteni másokat, és le tudunk borulni előtte. Nem vagyunk mi magunkban csodafegyverek, de tudjuk, hogy ő „Lelkét adja mellénk, hatalmat ad.” Azt mondod: de én is félelmeimmel küzdök, segítségre szorulok, akkor hogyan segítek másoknak? Ne feledd, Isten számodra is rendelt valaki, aki csodafegyvereddé lett. És erre bátorít téged is, mint az anya a kisfiát: „Te vagy az én szupermen-em” – Te vagy az én választott eszközöm.

Ez a mi népünk is kiutat keretes. És állami vezetőktől kezdve sokan kérnek tőlünk-kereszttyénektől segítséget, tanácsot, imádságot. De jó lenne, ha nemcsak széttárnánk a kezünket tanácstalanul, hanem utat tudnánk mutatni ennek a sötétben botorkáló népnek.

Házi feladat: légy a héten csodafegyverre a hiteddel, az imádságoddal, a pénzeddel, egy látogatással, az eszközeiddel olyan embereknek, akik a kétségbeesés szélén állnak. Ha ezt megtetted eddig is, akkor ne hagyj abba, mert másoknak is szükségük lehet rád.

Emlékezz az apostol figyelmeztetésére:

„Egymás terhét hordozzátok, így teljesítétek a Krisztus törvényét.” (Gal.6,2)

Lomentné Szopkó Tünde lelkész